

[Poul Møller.]

ganske vist i min egen, lidt dårlige oversættelse:

„Alle er enige om, at det var en stor skam, at generalsekretæren havde fjernet De Forenede Nationers styrke så hurtigt fra the flashpoint, altså fra det skæbnesvangre punkt. At tage brandkorpsset bort, når ilden er overhængende, er det, der er sket.“

Det er muligt, at hr. Per Hækkerup har informationer, som udenrigsminister Brown ikke er i besiddelse af, bag sin bedømmelse af situationen; så håber jeg, vi får dem i udenrigsnævnet i morgen.

Men for mig er det helt klart, at når Canada og Brasilien kunne nære skepsis både over for generalsekretærens bemyndigelse og beføjelse til at opløse styrken, som jo er oprettet ved en generalforsamlingsbeslutning, og når de kunne anbefale, at man prøvede på at undersøge motivet og vinde lidt tid, burde Danmark med den stilling, vi har normalt i disse spørgsmål, og som vi også har taget i sikkerhedsrådet, hvad jeg har anerkendt, måske på det tidspunkt være stoppet op og have set, om der ikke var grund til at overveje sagen. Jeg ved, at regeringen er i den situation, at den ikke er blevet anmodet om instrukser; men det havde måske været klogt, om man var standset op og havde indkaldt instrukser fra den høje regering, inden man havde givet generalsekretæren råd i en så vigtig sag som denne.

Jeg vil gerne sige yderligere om Israel-konflikten, at statsministeren jo ikke gjorde mange bemærkninger om den. Jeg ved imidlertid, hvordan regeringens indstilling er og vil være til denne sag; men jeg beder også om, at regeringen forbereder sig på en humanitær indsats her. Israel er et så lille land, at der ikke er nogen som helst mulighed for inden for Israels grænser at beskytte børn og ældre kvinder, som ikke skal med i felttoget, hvis der skulle blive krig. Derfor ville det være en oplagt opgave for Danmark og for Danmarks regering at bistå på aller-

bedste måde med at bringe så mange børn og andre, der ikke er i stand til at kunne klare sig under krigeriske forhold, i sikkerhed. Jeg ved godt, at statsministeren kan sige, at vi slet ikke ved, om Israel ønsker dette. Men det, jeg så beder ham om, er at overveje og måske optage kontakt med den israelske regering om, hvad vi i påkommende tilfælde hurtigt kan gøre for at bringe hjælp.

Jeg vil gerne yderligere sige til hr. Per Hækkerup, at jeg ikke tror, han kan sige, at jeg har spillet på overgangsvanskelighederne vedrørende momsens. Jeg har sagt, at når det fremhæves som en særlig erhvervsvenlig lovgivning, at man har indført momsens, er der nok mange i erhvervslivet, der ikke opfatter det på den måde — de mange, som ikke har været besværet af det tidligere afgiftssystem, men som nu bliver besværet. Jeg har ikke på noget tidspunkt hverken under skatteforhandlingen eller her i dag sagt, at vi ikke ville have tiltrådt merværdiafgiften, hvis vore almindelige politiske betingelser i denne forbindelse var blevet opfyldt.

Derefter kommer jeg til statsministeren. Statsministeren følte sig meget brøsthølden over min bemærkning om hans svar til hr. Kai Moltke vedrørende kong Konstantins og dronning Anne Maries rejse til Danmark. Vi kan alle huske, at den dag, da kuppet blev meddelt, anmeldte hr. Kai Moltke følgende spørgsmål til stats- og udenrigsministeren, som stats- og udenrigsministeren altså skulle svare på — det står i Folketingsstidende 1966-67, sp. 3766:

„Vil regeringen ikke anse det for at være hensigtsmæssigt og i overensstemmelse med landets demokratiske værdighed, at det betydes magthaverne i Athen, at tilstedeværelsen af og indrejse af medlemmer af det græske kongehus, der har brudt landets forfatning, etableret et militært diktatur og tilsidesat de mest elementære demokratiske menneskeretligheder og krænket den politiske frihed, ikke er ønskelig og vil blive opfattet som